

טוב לחסות בה'

הדלקת נרות: 17:18
יציאת השבת: 18:10
רבינו תם: 18:49

תגובות והערות: 0506425002 - משפחת אחיאל. כתובת: משה בריל 9, ת"א. מצווה לעשר לעלוני שבת!

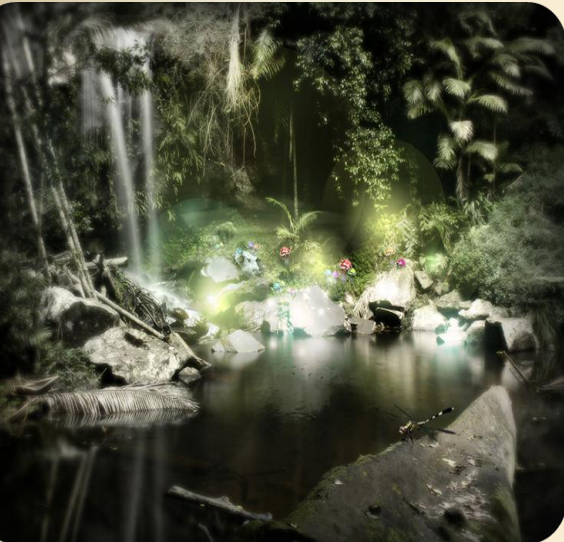
363

כל הנעשה - בגזירת עליון!

פרשת השבוע: פרשת פקודי.

הסיבה שברא הקב"ה את העולם, אומר הרמח"ל, היא כדי להיטיב להם, וזאת מפני שדרכו של הטוב להיטיב! אם כן, מדוע מסתובבים בני האדם עצובים וכעוסים? היכן נעלמת שמחת חייהם של בני האנושות בדורות הללו? התשובה פשוטה: 'מי שחי באמונה ובידיעה שהוא מושגח ומנוהל ע"י בורא העולם והכל לטובתו, הוא רק שמח ומאושר'. על כן ידע לו האדם נאמנה כי: לא בגלל שאיחרתי - הפסדתי את האוטובוס, אלא מאחר ונגזר עליי שאגיע יותר מאוחר ואסע באוטובוס הבא, לכן איחרתי את האוטובוס הקודם.

לא בגלל האבן נפלתי, אלא בגלל שנגזר עליי שאפול - לא נוהרתי מהאבן. לא בגלל שאין לי עבודה אין לי פרנסה אלא מאחר ונגזר עליי שלא יהיה לי פרנסה אין לי עבודה. סיפר הרב יעקב ישראל לוגאסי שליט"א בספרו החדש 'חי באמונה' מעשה שאירע עמו: "באחד הימים, הזמנתי לביתי בעל מלאכה על מנת לערוך שיפוץ יסודי בבית. הפועל הגיע במלא המרץ והחל במלאכה.

הוא נטל בידו האחת פטיש ובשנייה מסמר והחל לדרפוק בעוצמה. לפתע שמעתי זעקה. היה זה הפועל שבטעות הכה את הפטיש על ידו ונפצע. הוא החל להוציא מפיו קללות עסיסיות תוך כדי שהוא כועס וזועם על רשלנותו.

ניגשתי אליו בדאגה ושאלתי לשלומו. לאחר שראיתי שהכל בסדר עמו, פניתי אליו בלשון רכה ואמרתי לו: "ידידי היקר, דע לך כי אמרו חז"ל: "אין אדם נוקף (פוצע) אצבעו מלמטה, אלא אם כן מכריזים עליו מלמעלה".

בעינינו נראה הדבר כאילו אנו אשמים בקבלת המכה מהפטיש, אך דע לך, כי הדבר נגזר משמים זמן רב לפני כן. ראשית נערך בשמיים דיון על נשמתך: מלאכים רבים התייצבו לפני בית דין של מעלה, חלקם סינגרו לטובתך וחלקם תבעו את צערך. המקטרגים טענו: "פלוני הזה שדופק עתה בפטיש, ראוי הוא להיענש ולפצוע את ידו בגלל עוון פלוני שבידו".

מיד התעוררו כנגדם מלאכי הסנגוריה וטענו: "מדוע? מדוע צריך הוא לסבול סבל שכזה והרי יש בידו זכות פלונית אשר מגינה עליו". אך המקטרגים השיבו בחמת זעם: "אמת, על זכויות אלו יקבל הוא את שכרו, אולם על עוון פלוני אשר עדיין לא תוקן על ידו ולא עשה עליו תשובה, ראוי הוא לקבל ייסורים אלו".

המלאכים הטובים לא ויתרו והתחננו כי תינתן לך הזדמנות נוספת וזמן נוסף לערוך תשובה שתבטל את ייסוריך. "כבר ניתנה לו הזדמנות ומשמיים המתינו לו, אך לא עשה הוא תשובה", טענו מלאכי החבלה. הפועל היה מרותק לדבריי והביט בי בתדהמה, ואני המשכתי ותיארתי בפניו: "דיון זה שהיה עליך בשמיים הובא לפניי ביי"ד של מעלה, הלא הם הצדיקים שחיו בדורינו ונפטרו מן העולם והם החליטו כי צריך הוא לקבל ייסורים על מנת לכפר על עוון מסוים, לכן, הוכרו בשמיים כי בשעה 14:20 יקבל הוא את עונשו ע"י שידפוק את הפטיש בידו בעוצמה רבה".

סיימתי את דברי בפניה אל הפועל הנדהם ואמרתי לו: "כעת מבין אתה שאין אתה הוא האשם במכה שקיבלת, אלא הכל הוא בגזירת שמיים, ואם כן כיצד תוכל לכעוס ולקלל את גורלך? וכי היה זה בגלל רשלנותך? הרי הכל בהשגחתו הפרטית של הבורא שעשה זאת לטובתך?".

וכבר קבע רבנו בחיי זצ"ל את הכלל הגדול לחיי האדם האומר: "כי אף אחד מהברואים אין בידו לא להועיל ולא להזיק, לא לעצמו ולא לאחרים, כי אם ברשותו הבורא יתברך... כאשר ירגיש אדם בזה יחדול לפחד מהם ולקוות לעזרתם ויבטח רק על הבורא לבדו" (חובת הלבבות, שער הבטחון).

אדם שחי בידיעה זו, שכל דבר וכל פרט בחייו נעשה ע"י מלך מלכי המלכים, בהשגחה גמורה שכולה לטובתו, הוא אינו זועם ואינו כועס ויכול הוא לשמוח ולהודות לה' כל חייו. מהספר החדש 'חי באמונה', ניתן להשיגו בפרוטות בטלפון: 6771497

לרפואה פרנסה
ההצלת: הרב שמעון בן בכריה. מנשה ואורה אחיאל. מ"א מיכאל וציפורה אחיאל. מרים בת גליה. יעקב בן לינדה. עילום שם לביאת המשיח, הילה, לאה, מרים ורבקה בנות ליאורה לריסה. ברוך בן גורגיה. ליאורה לריסה בת זכו וזולתו. רחל, יעל ופנינה בנות אירנה איסטט. שולמית בת חתום. חן בת דליה רבקה. ירון שמעון בן שושנה, דליה רבקה בת מלכה, יחזקאל בן שרה.

לזיווג הגון - חנה אנה
בת רעיה, רותם בת גאולה, דורין בת שרה, דורון בת שרה, חזקיה איציק בן רחל רוויה.

זרע בר קיימא - שלום
בן יונה, רפאל בן מרים.

לעילוי-נשמת: הרב
עובדיה יוסף בן גורגיה, ר' אלעזר בן שמחה, מזיאנה בת עזריה, הרב יעקב חי בן מרגלית, מ"ס צדוק בן נור, מלכה בת אסתר, דוד בן מרים, תמרה בת מויל, מויל בת דוד ובת שבע, יריב בן גאולה, אברהם בן אלה, ישעיהו בן יצחק, רות בת נוסרת יצחק בן עליזה, יוסף בן אנגלינה, אפרים בן רחל, ר' יצחק בן טופחה, ר' שמעון בן אסתי סופיה, גבריאל בן סמינה, זוהרה טימסטיה בת מרים, שמעון בן זוהרה, רחמים בן צ'חלה, אילנה בת סלמנה, צדוק בן חסן אחואל, נפתלי בן יפה, אריה בן שרה זוהרה, אליהו מאיר בן סימ'.

חצים הקדשה שנתית? צלצלו... 0506425002

נא לא לעיין בזמן התפילה - למנוע יצא שכרו בהפסדו - שכר לימוד תורה בשבת פי אלף מלימוד תורה ביום חול - טעון גניזה!

הלכות ודיני קריאת המגילה * מתוך ה"ילקוט יוסף"

1. האם נשים חייבות בקריאת המגילה?
 * הכל חייבים בקריאת המגילה אנשים ונשים. אמנם, הנשים לא חייבות לבוא לבית הכנסת לשמוע המגילה. לכן, נשים שלא שמעו קריאת המגילה בבית הכנסת, או שלא שמעו היטיב הקריאה בבית הכנסת - חייבות לשמוע הקריאה מפי אדם הבקיא בקריאתה. והאיש יכול להוציא ידי חובה את הנשים, אע"פ שיצא ידי חובה בקריאת המגילה בבית הכנסת, ואף מברך להן את כל ברכות המגילה והן יענו אמן ויכוונו לצאת י"ח.

2. האם יש לחנך קטנים בשמיעת המגילה?
 * מחנכים את הקטנים לשמוע מקרא מגילה. וקטנים שלא הגיעו לחינוך (גיל 6) - אין להביאם לבית הכנסת, שהם רק מבלבלים את השומעים החייבים בקריאתה. והמביאים לבית הכנסת, חטא רבים נשא.

3. המנהגים בקריאת המגילה!
 * טוב ששני אנשים יעמדו מימין ומשמאל השליח צבור בעת הברכות ובקריאת המגילה. * יש אומרים שכשם שאסור לאחוז ספר תורה ערום בלי מטפחת, כך אסור לאחוז מגילת אסתר בלי מטפחת.

סגולות לראות נחת מהילדים! * (1) כותב ה"יקרא דשבתא": "אדם המקפיד לקצוץ ציפורניו מידי ערב שבת באופן תמידי - מובטח לו שלא יסובל מצער גידול בנים".

ומסופר על אדם שהתאונן לפני הצדיק הסב"ק מויזניץ על סבלו הרב בגידול בניו. שאלו הצדיק: "האם הינך מקפיד לקצוץ את ציפורניך בערב שבת קודש? והלא השיב: "אמנם אני עושה זאת לפרקים, אך לא באופן תמידי". אמר לו הצדיק: "אם תקפיד על זה - תיוושע". וכך היה שזכה לראות נחת מבניו.

נחת מהילדים * (2) כותב ה"אלף הכתב", בשם "מדרש פנחס": אדם הסובל מצער גידול בנים, יקפיד לומר בשעת ההבדלה במוצאי השבת, 3 פעמים את הפסוקים: "ה' צבאות עמנו, משגב לנו אלוקי יעקב סלה: ה' צבאות אשרי אדם בוטח בך: ה' הושיעה המלך יעננו ביום קראנו".

(3) כתוב בספר 'המידות': "אדם הסובל מצער גידול בניו, יקפיד לקרוא מידי יום ביומו את מעשה בראשית.

(4) הרב מבריסק היה אומר: "איני יודע לתת עצות להצלחה בחינוך, אך דבר אחד ראיתי, כי המזכה את הרבים, יש לו בנים טובים".

- מתוך הספר 'עצה ותושיה' -

הלכות ודיני קריאת המגילה * מתוך ה"ילקוט יוסף"

* קודם הקריאה יאמר השליח צבור שהוא מכוון להוציא את הקהל ידי חובת הקריאה, ויעורר את תשומת לב הקהל שגם הם יכוונו לצאת ידי חובת מקרא מגילה. ויהירים שאם לא ישמעו תיבה אחת, יקראו רק תיבה זו מתוך החומש. ויודעים שלא יענו ברוך הוא וברוך שמו בהזכרת שם ה' בברכות.

4. מה יעשה מי שלא שמע אות או פסוק?

* צריך לדקדק היטב בקריאת המגילה לבל ידלג אף תיבה אחת ממנה, כי רבו הפוסקים הסוברים שאם חיסר אפילו תיבה אחת מהמגילה - לא יצא ידי חובתו. ועל כן ישתדל הקורא לבטא היטב כל מילה על מנת שכל הציבור ישמעו ויצאו ידי חובת מקרא מגילה.

לכן, במקום שהתינוקות מרעישים באמירת המן וכדומה, על הש"ץ להמתין עד שיעבור הרעש, ולחזור התיבה ההיא כדי להוציא מי שלא שמע התיבה כראוי.

ואם לא שמע כמה מילים מהש"ץ מחמת רעש, אע"פ שאין בידו מגילה כשרה - יקרא את המילים שלא שמע מהמגילה שבידו או יאמרם בע"פ ומיד יתחבר עם קריאת החזן ויעקוב אחר קריאתו.

אשתי, דדתי!...

בועז עמר

מאת אתר הידברות

הדבר בולט בפרט כאשר הגבר הולך לאירוע. הוא נהנה מהמוזיקה, מהאוכל הטעים, מהחברים שפוגש, ואז הפלאפון מצלצל ועל הצג הוא רואה את המשפט הבא: "אשתי היקרה מחייג אליך". הוא מרים את המכשיר ושומע את קולה המודאג: "מה קורה שמעון, הגעת? הכל בסדר? למה אתה לא מעדכן?". הגבר קצת נבהל: "בסך הכל הלכתי לחתונה". אכן, אבל כאן נעוץ ההבדל בינך, גבר, לבין האשה.

הקב"ה ברא את האיש והאשה שונים זה מזה. מה שבאופיו של הגבר חשוב, אצל רעייתו הוא כמעט חסר חשיבות וכן להיפך. לדוגמא: בני זוג הולכים לקנות ארון חדש לחדר. עם איזה כיוון מחשבה הולך כל אחד מהם?... בדרך כלל, היא הולכת לחפש את הארון היפה והמעוצב, בעוד שהוא מחפש תחילה את המחיר ורק אח"כ את היופי. רוב המחלוקות והוויכוחים בבית נובעים מפני שכל אחד לא מבין מדוע השני לא חושב כמוני.

אתה אולי שכחת מהבית ומאשתך אבל היא לא שכחה. השקט הנפשי שלה הוא לשמוע שהגעת בשלום. שאתה חי ונושם. אסור לנו לזלזל בכך, אלא להיפך, עלינו להרגיש שזה יוצר את השותפות והקשר בינינו. כאשר אתה לא בבית, כדאי להרים טלפון ולשאול: "מה שלומך? אני הגעת. הכל בסדר?", לעדכן אם היה עיכוב בדרכך הביתה. לא פעם האשה ממתנה לשובך מהתפילה או מהעבודה, ואתה לא שב. פשוט חבר שלא ראית זמן רב עיכב אותך והשיחה גלשה.

אם רק נבין שהשני נברא אחרת, עם צרכים ודחפים שונים, הכל יהיה קליל! לפנינו סיטואציה די מוכרת: אתה עם חצי רגל בחוץ, עוד רגע קט והדלת נסגרת מאחורי גבך, ואז אתה שומע את אשתך קוראת בקול: "שמעון תהיה בקשר!". "אוקיי", אתה משיב וכבר דוהר במדרגות למטה. אחד מהתחומים שבהם ניכר השוני בין בעל לאשתו הוא ההתייחסות לבית.

נבין, דבר זה הינו בנפשה ומוציא אותה משלוותה. כשאתה מגיע הביתה, אינך מבין מדוע היא כה מודאגת ואף מעט כועסת. "בסך הכל דיברתי עם חבר", אתה אומר כלא מבין. אבל הנקודה היא שהיא דואגת לך, וכדי למנוע כאלו תקריות עדיף להתקשר ולהרים טלפון, ולהודיע שאתה מתעכב. אין בזה שום בושה אלא להפך, זה מראה שאכפת לך ושאתה מתחשב. דברים אלו נראים פעוטים, אך הן הנקודות הבונות ועצימות את הקשר בינינו, וכבר ציווה החזן איש וצ"ל באגרת לבעל: "להודיע ביציאה לאן הוא הולך ובשובו מה עשה וכיוצא בהם בדברים הקטנים". בהצלחה!

האשה, גם כשאיננה בבית - היא בבית. הסדר, הניקיון, הבישולים - תמיד בראש מעיינה. היא יכולה להיות מתוחה ולחוצה במהלך היום במקום עבודתה כיוון שהבית לא מסודר דיו, או מפני הררי הכביסה המצפים לה עם שובה שאינם נותנים מנוח לנפשה. כך היא תכונתה וכך ה' ברא אותה במטרה שתתחזק את הבית ותטפח אותו. הגבר לעומתה, כאשר הוא בבית - הוא מושיט יד לעזרה ומסייע במה שצריך, במקרה הטוב. במקרה הפחות טוב - הוא ממשיך לנהל את עסקיו מהבית, או שנמצא בשאר עיסוקיו. אך כאשר הוא יוצא מהבית - הוא שוכח כביכול מהכל ושקוע כל כולו בעסקיו.

במחיצתה של לאה

קובי לוי / אתר 'הידברות'

כשהגיע הקב"ה לבריאת האישה, התבונן מאין לבראותה, אומר המדרש, "לא אברא אותה מהעין, כדי שלא תהא סקרנית, ולא מהפה, כדי שלא תהא דברנית, ולא מהרגל, כדי שלא תהא יצאנית, אלא ממקום הצנוע באדם. החל לבראותה מן הצלע ועל כל איבר שהיה בורא בה, היה אומר לה: "תהיי אישה צנועה!". (מד"ר בראשית יח,ב)

וכבר קבע הפלא יועץ: "וכמעט כל זכיייתה של האישה או ח"ו עונשה בעולם הבא, הכל תלוי בצניעותה". לפניכם מעשה מרגש שאירע בתקופתנו, המלמדנו, צניעות – מהי: "לאה בר נתן היתה ילדה צדיקה כבת 10 – שהתגוררה באחד המושבים בארץ. נפשה השתוקקה לכל דבר תורה וחיוזוק בקדושה.

היה זה באחד הימים, כאשר הרב יחזקאל שרביט שליט"א הגיע לבית ספרה ונתן שיחת חיוזוק מרגשת. היא שתתה בצמאון כל מילה, כשעיניה לא סרו מעיניו של הרב אשר היו שמוטות לקרקע בכל זמן הדרשה. הסיפור על סוליקה קרע את לבבה. "נערה קדושה הייתה סוליקה שגדלה בעיירה קטנה במרוקו", סיפר הרב שרביט בקול חנוק, "נערה צנועה, בת מלך מלכי המלכים, כלילת המידות. אבל השטן לא ויתר והחליט להעמידה בניסיון קשה ונורא, על מנת להכשילה. והנה, יום אחד הבחין בה הנסיך הישמעאלי מחמוד השלישי, והרהור רע צמח במוחו המעוות. הוא ביקש לישא את בת ישראל הקדושה והעדינה, זו המיועדת להקים בית נאמן עם בן תורה, תלמיד חכם השוקד על תלמודו". ליבה של לאה'לה נכמר... הנסיך הרשע איים על סוליקה ועל בני משפחתה וביקש שתעבור לגור בארמונו. סוליקה מסרבת, ואז היא נפגשת באיומו: או חתונה או שהוציאך להורג. "סוליקה, הפרח הטהור, מסרבת בלי לחשוב פעמיים", זועק הרב שרביט מרוגש עד דמעוות. "היא מודיעה לנסיך, אני מוכנה למות ולמסור נפשי, ולא אכנע לאיומך.

דמעוות זולגות מעיניה של לאה'לה. היא לא רוצה שסוליקה תמות, היא מצפה לנס. אך בהדי כבשנא דרחמנא למה לנו?... "הנסיך האכזר מצווה לקשור את סוליקה הענוגה בחבלים לסוס האציל, כדי לגרור אותה על גבי שבילי האבן הזרועים בקוצים, עד למותה הנורא, פצועה ומרוסקת". לאה'לה פרצה בבכי קורע לב.

"בקשי בקשה אחרונה בטרם תצאי למסע הנורא והאחרון בחייך", פנה אליה הנסיך. "אני מבקשת להדק בחוזקה סיכות וברזלים אל שמלתי כדי לשמור על צניעותי", אמרה. "סוליקה הקדושה יודעת שאין זה ראוי לנערה צנועה כמותה שדווקא בדקות האחרונות לחייה תיפגס טהרתה", זעק הרב שרביט. "כן, בקשתה מולאה, אל גופה נתחבו בחוזקה

סיכות וברזלים שהידקו את בגדה בדם הנוטף. הסוס פתח בדהרה וגרר אותה אל מותה. "בנות יקרות", סיים הרב שרביט את דרשתו, "הנה לכן דמות מופת של בת ישראל שהייתה מוכנה להקריב את חייה בשביל לקדש שם שמיים, ובקשתה האחרונה הייתה לשמור על צניעותה של בת מלך קדושה וטהורה". שנים רבות נשאה לאה את הדרשה המחזקת. יום אחד, פנתה לאה אל אביה וביקשה בנימוס: "אבא, אני מתחננת לפניך, תעשו הכל כדי לשפר ולהגביה את המחיצה בין עזרת הנשים לבית הכנסת". אביה היה בוועד בית הכנסת "אבן העזר" בעיר. במשך 5 שנים ניסה יוסף לשכנע את חברי בית הכנסת, אך הוא נתקל בטענות כי אין כסף והמחיצה סבירה. בשל כך, העדיפה לאה להחליף את בית הכנסת ולחפש מקום בו לא יוכלו לצפות בנשים הבאות להתפלל. יוסף בר נתן, אביה, הינו אדם חולני האוסף

פרוטה לפרוטה על מנת לחסוך כסף לנדוניה של לאה. לאה החלה לצאת לשידוכים. לאה היתה הנערה מוערכת מאד בסמינר. היא עודדה את כולן לצניעות ולמדה היטיב את כל הלכות הצניעות: אורך חצאית, צבע בגד, גובה שמלה, אורך שרוול, סוג גרב וכו'. היא נפגשה עם בחור צדיק ומתמיד מישיבת 'תפארת הקודש'.

לאחר 3 פגישות הם סגרו זוארט'. החתן המפואר היה 'אהוד שרביט', בנו של הרב יחזקאל שרביט, מי שהכיר ללאה את סוליקה, גיבורת הצניעות. "דע לך, כי בזכות דרשה שמסר אביך הגעתי היום למה שהגעתי", אמרה לחתנה. ואז פנתה לאה לחתנה וביקשה בהכנעה:

"אבי יוסף הינו איש פשוט אשר לימדני כל חיי להסתפק במועט. יודעת אני כי יום החתונה הוא יום נשגב אשר משקיעים למענו רבות, אך בקשה אחת בפי אליך". "אשמח לכל דבר שתבקשי", השיב אהוד. "אבי היקר חסך למעני במשך שנים נדוניה יקרה לקניית בגדים ותכשיטים, מצעים וכלים, אך אני מבקשת לוותר על הכל, על מנת שתתיר לי להעביר הכסף להעמדת מחיצה ראויה בבית הכנסת "אבן העזר" בשכונתנו. האם אתה מסכים?". אהוד שרביט שהתחנך כל חייו בבית ספוג ביראת שמיים המלמד להסתפק במועט, התרגש כולו והסכים בשמחה, "זו תהיה מתנת הנישואין היפה ביותר", הוא אמר. לאה רצה לאביה וביקשה ממנו להעביר בבקשה את כל הכסף להעמדת המחיצה. אביה, ר' יוסף, סירב בכל תוקף, "נדוניה זו נדוניה, במחיצה אטפל בהמשך", אמר. לאה כיבדה את אביה ולא הגיבה.

איננו מבינים בחשבונות שמיים, אך לצערנו, חלתה לאה'לה בר-נתן במחלה קשה ואחר כמה ימים השיבה את נשמתה. שעה לפני מותה היא לחשה לאביה: "אבא, אל תשכח, המחיצה, המחיצה". כספי הנדוניה של לאה'לה בר-נתן הועברו לידי של הנגר השכונתי, שהתקין מחיצה גבוהה ומהודרת, מחיצה ע"ש לאה'לה. באזכרה ביום השלושים הספידה הרב שרביט ואמר: "אם חשבתני שסוליקה היא סיפור הוד השייך לעבר, גיליתי שלאה'לה הצדקת, היא סוליקה של הדור הזה".

כתב הרב חיים קנייבסקי שליט"א: "וכל שתלבש האישה יותר בגדים צנועים, כך תזכה יותר לבנים צדיקים ותלמידי חכמים ובעלה זוכה לכל טוב". וכתב רבנו בחיי: "כשרואים אדם צדיק ובעל ענוה ואיש מידות, הנה זה הוכחה על אמו שהייתה צנועה, ועל כן זכתה לבן כזה, כי הענף הטוב יעיד על מעלת השורש" (אמור).

מעשים נסתרים

מתוך הספר
'בנועם שיה'

טובה והולמת, מפני שהוא מוחזק ביד הרפורמים. "בוא לביתי ותעשה את השבת", הציע בשמחה. התלמיד כה שמח ועשה עמו את השבת בקדושה ובטהרה. בצאת השבת, פנה התלמיד לבעל הבית הנדיב וסיפר לו את מטרת בואו לחו"ל ואת בקשת רבו: "תלמיד אני של החפץ חיים וביקש הוא ממני לחפש אחר תורם, הידוע לך מי יענה לבקשתי?", שאל. ומיד השיב לו בעל הבית: "החפץ חיים הוא רבך? אני אשמח לממן את כל ספרו, אך בתנאי שלא יתפרסם שמי על הספר!". התלמיד נדהם! הלא זה האיש המיוחל! הוא הודה לו מקרב לב וחזר אל החפץ חיים עם כל הכסף הדרוש.

לאחר מספר שנים, אחר שכבר נפטר החפץ חיים, רואה אותו תלמיד את הגאון ר' בצלאל ז'לוטי זצ"ל ופונה אליו: "האם זה נכון כי חמיך הוא ר' ירחמיאל וקסלר? היודע אתה כי חמיך אירח אותי בחו"ל ואף מימן את הוצאת הספר של החפץ חיים?"... הרב ז'לוטי נדהם מהשמועה ורץ לשאול את חמיו האם יש אמת בדברים. "מניין לך ידיעה זאת?", שאלו חמיו בתדהמה. מי הוא זה שפירסם את הדבר ששמר כל חייו בסודיות רבה. "תלמידו של החפץ חיים סיפר לי", השיב ר' בצלאל ז'לוטי זצ"ל.

מיד שמע זאת חמיו ופתח בבכי קורע לב ואמר: "ר' בצלאל, הרי יודע אתה כמה צדקות נתתי בחיי, אבל איזה ערך יש לזה, הלא הכבוד הרב שקיבלתי עליהן נגס בזכויותיי! אם יש לי מעשה טוב אשר כולו נקי לה, הרי זו אותה תרומה שתרמתי לחפץ חיים, עליה אף אחד לא ידע ותמיד שמרתי על כך בסוד, והנה עכשיו בבת אחת, גם את הזכות הזו לקחו ממני!"... צריך לעשות מצוות ומעשים טובים, אך ככל שנעשה זאת עם "הצנע לכת עם ה' אלוקיך", כך יגדל שכרם ועוצמתם בשמיים!

מסופר כי באחד הימים פנה תלמיד אל החפץ חיים ואמר לו כי צריך הוא לנסוע לחו"ל לצורך מסוים ודחוף. פנה אליו החפץ חיים וביקש ממנו אם יואיל בטובו לעשות עמו חסד. התלמיד שמח וקפץ על המציאה בחפץ לב. "רוצה אני להוציא לאור את ספרי החדש 'ספר המצוות הקצר', אך אין בידי את הסכום הדרוש להדפסתו. אשמח מאד אם תחפש לי תורם בחו"ל שיסכים לממן זאת", פנה אליו החפץ חיים והוסיף לומר: "אך דע לך כי לא כל אחד יכול להיות התורם

של ספרי. רוצה אני כי תהיה ברכה בספר ויתקבל הוא בעם ישראל, לכן זקוק אני כי כל עשיית הספר תהא לשם שמיים. על כן, מוכן אני לקבל כסף רק מתורם שיהא חפץ לתרום הכסף מרצונו הטוב ובלא כפייה, וכן שלא יבקש פרסום או הקדשה על גב הספר – רק כך תהא הברכה שלימה". התלמיד קיבל את הוראת רבו ויצא לדרך. היה זה קרוב לשבת. אותו תלמיד הגיע לפלורידה וחפש מקום לערוך בו את השבת. עשה הוא את דרכו לבית המלון בפלורידה, ופתע עוצר אותו יהודי שאומר לו לא להתקרב לבית המלון מפני שאין כשרותו

כולנו נהנים ושמחים לעשות מעשים טובים: לעזור לנזקקים, לסייע לחלשים, לתרום צדקות ולהיטיב לאחרים. אין ספק כי שכר רב מחכה לנו על כך. אך ישנו סוד גדול וחשוב אשר מחובתו של כל אדם לכעת, בעבור לא יופתע בעת הגיעו לפני בית דין של מעלה. "ככל שיפרסם האדם את מעשיו הטובים וידעו עליהם רבים – כך יתמעט שכרו כלא היה בעולם הבא!".

ומדוע? כי כך ציוונו ה' יתברך: "והצנע לכת עם ה' אלוקיך" מבקש אני ממך כי את מעשיך הטובים תשה לשמי ולמעני ולא על מנת לקבל שם ותהילה. והביא מרן הרב עובדיה זצ"ל בספרו כי מעשה טוב שעשה האדם לעיני הרבים – יקבל הוא שכר מאת המלאכים, אך מעשה טוב שעשה האדם ללא ידיעת אף אדם – יקבל הוא שכר מאת בורא העולם בכבודו ובעצמו!". מספרים כי פעם אחת שמעו מקורביו של הצדיק הרב שך זצ"ל כי הוא בוכה ומתאונן: "רבנו של עולם, מה אוכל לעשות בשבילך? והרי ריק אני ממעשים טובים ומתורה?"...

מספר הרב שלמה לורינץ: 'ניגשתי אל הרב ושאלתי אותו: 'מה זאת אומרת? והרי הרב העמיד אלפי תלמידים ובנה מוסדות חינוכיים רבים ומי יגיע למעלתו של הרב? השיב לי הרב בדמעות ואמר: "הכל נכון, אך כל מה שהזכרת כבר ידוע לכל ונתפרסם, ומצווה שעשה האדם והתפרסמה לעיני כל וקיבל כבוד בגינה – כמעט ואין לה חשיבות רבה בשמיים!". והדברים מבהילים! כמה רואים אנו לעיתים שלטים גדולים בבית הכנסת: 'מנורה זו תרם הנדיב הידוע... הי"ו' – הרי שבכך שפירסם את מעשיו הטובים, מאבד הוא את רוב שכרו בעולם הבא, מפני שכבר קיבל כבוד בעולם הזה!.

תגובות: 050-6425002
רחוב: משה בריל 9, ת"א, משפ' אחיאל
daniel777achiel@gmail.com

אשת חיל מי ימצא!
תודתי נתונה מקרב ליבי לנוות ביתי היקרה על מסירותה ועזרתה העצומה בכל הוצאת העלון. ישלם ה' שכרך ותזכי לבריאות, שמחה ונחת!

תודה רבה לתושבי מושב אחיעזר על תרומתם ועזרתם הרבה בהוצאת העלון! זכויות העלון שלכם!

ההקדשה הפורצת!

העלון מוקדש לרפואה, הצלחה ופרנסה: יובל בת אסתר, חיים מנשה בן מרסל, חיים יוסף בן סלחה, אריאלה בת מרסל, בתאל בת תמר, ניסים ונופר רוקח, ירין אליה בן בטי, אברהם בן שרה, שושנה בת זוהרה, עוז בן דליה, סעדה בת זוהרה, שלום סאלם יפה שושנה בני זוהרה, אנה בת סופיה, משפחות: קורוטה ומאירוב.

זשב"ק: סיגלית בת מזל, אפרת בת אילנה. לע"נ: מוריס בן עליזה, אליאס אליהו בן מונבר.

תרמת 50 ש"ח וזיכית מאות משפחות בכל הארץ!
חשבון בנק דואר 20-783-220.

העלון מוקדש לעילוי נשמת מורנו ועטרת ראשנו צדוק בן יחיא. רוח ה' תניחנו בגן עדן!

אדם הזמין אמבולנס בשבת לצורך חבירו שנחנק. לאחר כמה שניות **זחיה:** ניצל חבירו - האם יכול הוא להתקשר לאמבולנס שלא יבואו? מותר להתקשר לאמבולנס ולומר שלא יבוא, מפני שיש בכך פיקוח נפש שגורם שהאמבולנס יהיה פנוי לאדם אחר בסכנה. (הרב אבנטיביל)